

З кожним роком в Україні, як і світі, все більше цінуються знання, освітній рівень. Підвищення наукового, творчого, інтелектуального потенціалу суспільства є необхідною умовою забезпечення позитивної динаміки розвитку рівня освіти. В цілому індекс людського розвитку відображає як величину благополуччя, так і якість життя населення країни [2, с.117]. Одним з перших розрахунків ефективності освіти здійснив академік С. Струmilін. За його підрахунками, збільшення витрат на освіту удвічі приводить до приросту національного доходу у 4 рази. За рахунок освіченості робітника, досягнутої упродовж року навчання, продуктивність його праці зростає на 30 %. Спеціальні дослідження довели, що працівники з повною середньою освітою приблизно у 1,5 рази швидше опановують нову техніку, ніж з неповною, та на перехід до 4 тарифного розряду вони витрачають у середньому у 1,5-2,5 рази менше часу [1, с.29-30].

Першим кроком в галузі освіти є орієнтування на Булонський процес навчання, що дасть підставу для визнання дипломів наших спеціалістів за кордоном і продовжувати навчання у різних навчальних закладах інших країн. Президент підписав указ про запровадження у школах незалежного тестування. Тестування – спосіб подолання невідповідності навчальної програми з програмою вступу у вуз. Значення вищої освіти підсилюється впродовж новітніх технологій, які самі по собі є майже цілком інтелектуальним продуктом. Продуктивність праці все більше залежить не від кількості працівників, а від їхньої компетентності, мобільності, спроможності до швидкої зміни видів діяльності, адаптованості до нових умов потреби постійного навчання, модернізації економічних відносин [3, с.13].

Отже, розглянувши професійно-кваліфікаційні аспекти розвитку економіки України, ми дійшли висновку, що за загальноосвітнім потенціалом її населення в цілому має досить високий рівень. Приєднання нашої країни до Булонського процесу відкриває перед нею нові перспективи.

Література

1. Криклій А.С. Неперервна освіта персоналу та методи її оцінки// Економіка і держава. – 2005, № 2. – С. 29-32.
2. Лич В.М. Сутнісна характеристика категорій трудового потенціалу// Формування ринкових відносин в Україні. – 2005, № 6(49). – С. 114-119.
3. Саввов А.І. Аналіз професійно-кваліфікаційного рівня та зайнятості представників середнього класу// Формування ринкових відносин в Україні. – 2004, № 11(42). – С. 9-15.
4. Чувардинський О. Актуальні проблеми зайнятості населення в Україні і країнах, що приєднались до ЄС// Економіка і держава. – 2005, № 2. – С. 24-28.
5. Яременко О. Багаті і бідні, – як ми себе ідентифікуємо// Україна: аспекти праці. – 2002, № 8. – С. 49-51.

УДК 339.727.22

Аспір. С.М. Лакіш – Львівський НУ ім. Івана Франка

РОЗВИТОК ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В РЕГІОНІ

Розглядається роль органів місцевого самоврядування в управлінні інвестиційними процесами в регіоні.

Development of investment activity in the regions

Article is dedicated to the issues of foreign investment development in Ukraine. The background on the necessity of the corresponding regulations concerning involvement of the foreign investments is presented as subject of studies.

В умовах стрімкого розвитку нових технологій інвестиції є найважливішим засобом забезпечення прогресивних структурних зрушень в економіці, поліпшення якісних показників діяльності на мікро-, мезо- і макрорівнях. Стабілізація і розвиток економіки України значною мірою залежать від того, наскільки ефективною є інвестиційна діяльність. У цьому велику роль відіграє держава, яка за допомогою методів економічного регулювання може цілеспрямовано впливати не тільки на формування внутрішніх та приплив зовнішніх інвестицій, а й створити умови для їх спрямування в реальний сектор економіки. Розв'язання проблеми інвестування дасть змогу забезпечити прогресивну реструктуризацію на всіх рівнях, перехід до високорозвиненої економіки, тобто до інноваційного розвитку. Стратегічна інвестиційна політика розглядається як найважливіша складова загальної економічної політики, яку проводить держава. Важливим у цьому контексті постають проблеми підвищення конкурентоспроможності регіонів в умовах відкритої економіки, здатності центральних та місцевих органів влади до здійснення регіональної інвестиційної політики.

Широке коло питань, пов'язаних з дослідженням державного управління інвестиційною діяльністю, розвитком її на мікрорівні, формуванням інвестиційної стратегії в Україні, механізму державного управління інвестиційним процесом відображені в роботах відомих вітчизняних і зарубіжних учених-економістів, таких як: Дж. Бейлі, І.О. Бланк, В.Г. Бодров, О.В. Гаврилюк, А.С. Гальчинський, В. Геєць, Б.В. Губський, Д.Г. Лук'яненко, В.Є. Новицький, В.О. Паламарчук, І.І. Пилипенко, М. Портер, В.П. Савчук, А. Сміт та ін.

Ситуація на внутрішньому інвестиційному ринку і на міжнародному ринку інвестиційних капіталів обумовлює нову роль держави та місцевих органів державної влади в інвестиційному процесі.

У сучасних умовах інвестиційна сфера значною мірою зазнає впливу ринкових чинників. Нині ринкове реформування української економіки супроводжується поступовим усуненням держави і місцевих органів державної влади від безпосередньої інвестиційної діяльності, що знаходить відображення у невпинному скороченні централізованого фінансування капіталовкладень. Наслідком цього процесу є обмеження простору прямого державного управління та адміністрування в інвестиційній сфері. Це цілком закономірно і відповідає інтересам інвесторів, зацікавлених у послабленні бюрократичного тиску. Одночасно вони справедливо очікують від державних органів створення сприятливих умов для самофінансування інвестицій та підтримки інвестиційної діяльності.

Таким чином, внутрішні і зовнішні чинники вимагають якісних змін у ролі місцевих органів державної влади в інвестиційному процесі. При цьому з'являються нові підходи та напрямки в інвестиційному процесі, назріває не-

обхідність застосування інших методів державного регулювання інвестицій. Вони полягають сьогодні в переході від бюрократичного адміністрування до обслуговування інвестиційного процесу, цілеспрямованого формування сприятливого і конкурентоспроможного інвестиційного клімату, підтримки підприємництва та інвестиційної діяльності. У цьому плані роль місцевих органів влади незмірно зростає порівняно з передринковим періодом.

Ефективна державна інвестиційна політика передбачає також використання державних інвестицій як засобу створення первинних умов для залучення приватних та іноземних інвестицій у розвиток пріоритетних галузей економіки. Особлива увага надається інвестиційним проектам зі змішаними інвестиціями – з використанням державної частки інвестицій як гарантій цільового спрямування інвестиційних ресурсів. А крім того, в умовах реструктуризації економіки товаровиробники не можуть самостійно здійснювати інвестування в масштабах, необхідних для структурних змін і технічного переобладнання виробництва. Розв'язання цієї проблеми також є важливим завданням органів державної влади.

Незважаючи на те, що для приватизованих підприємств державне регулювання їх інвестиційного забезпечення порівняно з державним сектором має певні відмінності, однак державний і недержавний сектори функціонують у загальній інвестиційній сфері і певному інвестиційному кліматі, який створюється, насамперед, за допомогою регулювання шляхом законодавчо-нормативного забезпечення, організаційних заходів щодо гарантування і страхування ризиків, прямого державного фінансування інвестиційних програм [1].

На нинішньому етапі місцеві органи влади мають сконцентрувати свою діяльність на вирішенні проблем, що відповідають інвестиційним потребам регіонів і вимогам іноземних інвесторів, мають вирішальне значення для формування сприятливого і конкурентоспроможного інвестиційного клімату та забезпечення інтересів регіону, а саме:

- забезпечення політичної та економічної стабільності;
- надання інвесторам перспектив довгострокового співробітництва;
- створення сприятливого нормативно-правового поля для надходження і реалізації іноземних інвестицій;
- реформування економіки і створення ринкових механізмів залучення та реалізації інвестицій;
- стимулювання активності за допомогою пільг;
- активізація внутрішнього інвестиційного процесу;
- інвестиційно-інфраструктурне обслуговування;
- посилення міжнародного співробітництва і формування міжнародного інвестиційного іміджу регіону;
- удосконалення управління і організаційного механізму регулювання інвестиційного процесу;
- захист приватних і майнових інтересів інвесторів.

Міжнародний досвід свідчить, що країни, які найбільш успішно залучають і реалізують іноземні інвестиції, мають стабільні та надійні умови господарювання. Вони дають змогу іноземному інвестору чітко визначити ризики і спрогнозувати рівень прибутковості, планувати роботу на перспективу.

Отже, на національному рівні мова йде про розробку і затвердження довгострокової стратегії економічного розвитку держави на основі ринкових реформ, інвестиційної, промислової, науково-технічної, зовнішньоекономічної, банківської та валютно-фінансової діяльності, що необхідно інвестору для оцінки перспектив співробітництва. Адже інвестор бажає знати, куди рухається держава і куди з огляду на перспективу доцільно вкладати капітали.

На рівні регіону йдеться про розробку і затвердження перспективних програм з питань соціально-економічного розвитку регіону. Це зробило б інвестиційний ринок більш прозорим і зрозумілим для інвестора. Однак тут необхідно звернути особливу увагу на якість підготовки та виконання програм, оскільки програми, які не виконуються, справлятимуть негативний вплив на інвестиційний клімат.

Законодавча і нормативно-правова діяльність є в абсолютній компетенції держави і, в межах конституційних повноважень, місцевих органів державної влади. Маючи на меті залучення інвестицій, вони відповідальні за формування таких умов роботи інвесторів, які забезпечили б зростання надходжень вітчизняного та іноземного капіталу. У цьому плані найбільшу вагу мають:

- стабільність, прозорість, і зрозумілість інвестиційного законодавства для всіх учасників інвестиційного процесу;
- врахування в законах і нормативно-правових актах інтересів інвесторів;
- гарантування і страхування інвестицій і власності інвесторів;
- юридичне та інституціональне забезпечення надходження і реалізації інвестицій, а також прав власності інвестора;
- державна та регіональна підтримка інвестиційних проектів на основі надання певних пільг.

Врахування зазначених вимог до інвестиційних ринків сприяло б формуванню сприятливого і конкурентоспроможного нормативно-правового поля для діяльності інвесторів в регіоні [2].

Проведений аналіз показав, що масове надходження інвестицій, зокрема іноземних, неможливо заохотити без проведення глибоких ринкових перетворень. Ні нормативно-правова база, якою б вона не була досконалою, ні гарантії та пільги, ні широкі перспективи для співробітництва чи інші чинники не будуть достатньо спрацьовувати, поки приватний іноземний інвестор не отримає в партнери приватного українського власника і, хоча б мінімальні, права власності на землю під об'єктом інвестування. Невирішення цих проблем є однією з головних причин вичікувальної позиції потенційних іноземних інвесторів стосовно інвестування в Україну.

Поряд із завершенням приватизації великих підприємств вирішення цих основоположних проблем закладає основи для залучення інвестицій до реалізації великих проектів, здатних якісно змінити ситуацію на внутрішньому інвестиційному ринку.

Дуже важливо, щоб державна підтримка інвестиційного процесу була спрямована на розвиток високоефективних сегментів та галузей національної економіки. Світовий досвід показує, що швидкий розвиток деяких країн (зокрема, Південно-Східної Азії) пояснюється саме ефективною промисловою політикою. Основною метою такої політики є створення конкурентоспро-

можних комплексів, які зацікавили б потенційних інвесторів і були зорієнтовані на збут продукції, завоювання та утримання нових ринків [4].

На нинішньому етапі становлення економіки регіону достатня інвестиційна активність неможлива без виваженої діяльності державних органів у регулюванні інвестиційного процесу шляхом надання пільг. Не може влаштувати ситуація, коли інвестиційний клімат погіршується через тиск додаткових фінансових навантажень на підприємця. Тому необхідно проаналізувати питому вагу місцевих податків, зборів та нарахувань у обсягах надходжень до бюджетів міст та районів, внести на розгляд органів місцевого самоврядування пропозиції щодо надання відповідних пільг у випадках реалізації суб'єктами підприємництва перспективних інвестиційних проектів, нарощування обсягів виробництва, збільшення кількості робочих місць тощо.

Потребує переосмислення й ідеологія надання пільг іноземним інвестиціям. Система надання однакових пільг для всіх іноземних інвесторів не стільки сприяє залученню іноземних інвестицій, скільки дискримінує вітчизняного інвестора і товаровиробника та створює основу для організації фіктивних СП та фірм з фіктивним іноземним капіталом. Вона є основою негативного галузевого розподілу і неефективного використання іноземних інвестицій.

Враховуючи світовий досвід, було б доцільним запровадити адресну систему надання пільг для реалізації конкретних інвестиційних проектів, регіональних програм, виробництв тощо. Адресне надання пільг дасть змогу керувати напрямками використання іноземних інвестицій і забезпечить реалізацію інноваційних проектів в конкретних галузях і регіонах. Перевага адресної системи полягає ще й в тому, що вона уже наперед дає змогу підрахувати економічну ефективність застосування тих чи інших пільг та контролювати їхнє використання протягом усього ходу реалізації проекту або програми. Адресна система пільг розширює можливості регіонів у здійсненні інвестиційної політики.

Пільги можуть включати податкові пільги, пільги у формі фінансової допомоги, пільги нефінансового характеру. Серед останніх можна назвати такі, як підготовка територій під забудову, надання об'єктів інвестування, землі, інфраструктури в оренду чи користування за пільговими цінами, надання пріоритетного права участі у виконанні регіональних замовлень і контрактів, сприяння у реалізації проектів, надання консультативних послуг, забезпечення необхідною інформацією, виконання маркетингових досліджень, сприяння у підготовці кадрів тощо[1].

Доцільно розробити чітку систему регіональних критеріїв надання пільг інвесторам. Вона могла б базуватись на ролі інвестиції у створенні нових робочих місць та імпортозамінюючих виробництв, запровадженні перспективних ресурсозберігаючих і екологічно безпечних технологій, формуванні конкурентоспроможного експортного потенціалу, раціональному використанні місцевої сировини, розвитку наукомістких виробництв тощо. Поєднання адресної системи пільг та критеріїв їх надання дозволило б краще знаходити баланс інтересів і реалізовувати проекти, економічно вигідні всім сторонам. Досвід посткомуністичних країн Європи показує, що серйозний

іноземний капітал починає надходити в економіку тоді, коли починає набирати обороти інвестиційний процес за рахунок національного капіталу.

В умовах перехідної економіки України нагромадження національного капіталу має здійснюватися на основі об'єднаних зусиль державного і приватного секторів економіки та населення. Проте сьогодні всі потенційні учасники інвестиційного процесу існують і діють розрізнено. Незважаючи на актуальність проблеми, механізми залучення приватного капіталу та коштів населення ще далеко не відпрацьовані ні на загальнодержавному, ні на місцевому рівнях. Банківський капітал та кошти населення майже не беруть участі в інвестиційному процесі як загалом в державі, так і в регіонах зокрема. Кредит практично перестав виконувати функцію утворення капіталу. Тому державна політика на цьому напрямку має передбачати ряд заходів щодо здешевлення кредитів, які надають вітчизняні комерційні банки. Це тривала і копітка робота, якій передуює вирішення низки непростих проблем.

Значна частина інвестицій іде на відтворення спожитого основного капіталу. Головна роль тут належить фонду амортизаційних відрахувань. Важливим моментом державної політики у цій сфері є виведення соціальної сфери з-під амортизаційних нарахувань. Це важливо як для державних, так і, особливо, для приватизованих підприємств. Адже на балансі підприємств утримується значна кількість об'єктів соціальної сфери, відрахування на утримання якої лягають на собівартість та ціну продукції. Діяльність місцевих владних органів має бути спрямована на звільнення амортизації як джерела інвестування від необґрунтованих економічною доцільністю нарахувань.

Державні органи також не можуть залишатись осторонь від проблеми заборгованості між підприємствами України. Значні обсяги кредиторської та дебіторської заборгованості негативно впливають на інвестиційний процес, оскільки при цьому вільні позичкові кошти, які доцільно використовувати для інвестування, використовуються на поповнення обігових коштів підприємств.

На міжнародному ринку інвестиційних капіталів одним з найефективніших засобів в конкурентній боротьбі за інвестиції стало надання інфраструктурних послуг, які забезпечують інвесторам зниження витрат, що не належать до прямих витрат в реалізації конкретних інвестиційних проєктів. Серед цих послуг особливе місце посідає інформаційне забезпечення інвестиційного процесу як одного із найдієвіших інструментів державного сприяння інвестиціям.

Незважаючи на здійснювану за останній час роботу, інформаційне забезпечення інвестиційної діяльності в регіоні потребує поліпшення. Нагальною є проблема підтримки місцевими органами державної влади розвитку інформаційної інфраструктури, включаючи створення відповідних банків даних, налагодження постійного моніторингу зовнішніх, національного і регіональних інвестиційних ринків, збору, обробки та актуалізації інформації щодо законодавства, підприємств, зацікавлених у залученні інвестицій. Інформаційна інфраструктура буде також запорукою прийняття своєчасних і виважених рішень органами державної та місцевої влади.

Процес залучення і реалізації інвестицій, особливо іноземних, супроводжується зростанням вимог до якості інвестиційних проектів, що пропонуються інвестору. Іноземні інвестори та кредитори постійно звертають увагу на гостроту цієї проблеми, яка рішуче висувається на передній план боротьби за іноземні інвестиції. Іноземні та вітчизняні інвестори й підприємці очікують від місцевих органів державної влади організаційної, юридичної і фінансової підтримки для розширення мережі консультативних фірм та спеціалізованих фірм з інвестиційного проектування та управління проектами (менеджери та адміністратори проектів) [3].

Важливим завданням держави та каталізатором прискорення припливу капіталу є створення надійної страхової системи, забезпечення її виходу на міжнародні страхові ринки, залучення великих страхових компаній на вітчизняний ринок з метою страхування та перестрахування інвестиційних ризиків комерційного та некомерційного характеру. Без такої системи істотно погравити процес залучення інвестицій, особливо іноземних, неможливо. А для цього необхідно забезпечити підготовку відповідних висококваліфікованих кадрів. Водночас необхідно зауважити, що більшість питань інфраструктурного забезпечення перебуває у компетенції місцевих органів державної влади, їх вирішення демонструє інвестору зацікавленість в його інвестиціях.

Ситуація на міжнародному ринку інвестиційних капіталів та орієнтація на більш активне залучення іноземних інвестицій в економіку регіону вимагає від місцевих органів державної влади посилення співробітництва з відповідними міністерствами та установами іноземних держав, міжнародними фінансовими організаціями, банками, інвестиційними фондами, страховими компаніями, налагодження постійного діалогу з інвесторами всередині країни та за її межами. Враховуючи, що в регіоні реалізується порівняно небагато проектів в рамках програм міжнародної технічної допомоги, налагодження більш тісних робочих контактів з міжнародними та іноземними організаціями, що займаються цими питаннями, а також підготовка для них конкретних проектів стають нагальними.

Поряд з розвитком ділових контактів і активним пошуком інвестиційних ресурсів важливим напрямком цієї багатопланової роботи повинно стати цілеспрямоване формування інвестиційного іміджу регіону. Для активізації цього напрямку діяльності ще необхідно вирішити цілий ряд організаційних, фінансових та інших питань інформаційно-рекламного забезпечення. Однією з важливих складових процесу зацікавленості інвестицій різного виду відіграє створення сприятливого інвестиційного іміджу регіону в ЗМІ, що отримало в світовій практиці назву "ринку добрих новин". Образ динамічної, з добре розвиненим потенціалом економіки регіону, інформація про залучені інвестиції, про розробку та реалізацію інвестиційних проектів, участь в них міжнародних фінансових організацій – все це може принести відповідні економічні результати позитивного характеру [1].

Цілеспрямована робота із ЗМІ, інформаційними агентствами повинна сформувати позитивний образ регіону, його економічного потенціалу і перспектив. Одночасно необхідно створити інфраструктуру розповсюдження

інформації про фінансовий стан регіону. Таким чином, мова йде про використання інструментів комунікаційної політики. Незважаючи на зміни на внутрішньому і зовнішньому інвестиційних ринках та на внутрішню природу інвестицій, які уникають державного адміністрування, система управління інвестиційним процесом в Україні продовжує залишатися адміністративно-бюрократичною.

Спрощення та впорядкування державного адміністрування, створення умов для ринкового саморегулювання інвестиційного процесу є вкрай необхідним. У цьому полягає сьогодні одне з головних завдань. Вирішення цієї проблеми, на наш погляд, буде сприяти боротьбі з корупцією. Успіх самоврядування в залученні інвестицій залежить від злагодженого, результативного та ефективного управління, яке використовує знання і вміння керувати ресурсами та процесами з метою їхнього оптимального використання.

Виходячи з повноважень органів місцевого самоврядування, їх основними завданнями в цьому напрямку є:

- прийняття рішень щодо надання відповідно до чинного законодавства пільг по місцевих податках і зборах;
- розгляд можливості зменшення для підприємств, установ та організацій, що належать до комунальної власності відповідних територіальних громад, розміру частки прибутку, яка підлягає зарахуванню до місцевого бюджету і при необхідності внесення розгляду цих питань на пленарні засідання;
- прийняття рішень щодо відчуження комунального майна і передачі їх інвесторам;
- затвердження місцевих програм та умов приватизації об'єктів комунальної власності, в тому числі інвесторами;
- вирішення питань про створення, ліквідацію, реорганізацію та перепрофілювання підприємств, установ та організацій комунальної власності відповідної територіальної громади;
- створення у разі необхідності органів і служб для забезпечення здійснення з іншими суб'єктами комунальної власності спільних проектів або спільного фінансування чи утримування комунальних підприємств, установ та організацій;
- вирішення питання про створення підприємствами комунальної власності спільних підприємств, у тому числі з іноземними інвестиціями;
- затвердження ставки земельного податку, розміру плати за користування природними ресурсами, що є у власності відповідних територіальних громад;
- вирішення питання про надання дозволів суб'єктам підприємництва на спеціальне використання природних ресурсів місцевого значення;
- затвердження місцевих містобудівних програм, генеральних планів забудови відповідних населених пунктів;
- прийняття рішень, пов'язаних із створенням спеціальних вільних та інших зон, внесення до відповідних органів пропозицій з цих питань.

Збільшення обсягу іноземних інвестицій залежатиме від покращання макроекономічної ситуації в Україні в цілому та від розроблення центральними, регіональними органами і органами місцевими самоврядування дієвих механізмів удосконалення економічного, нормативно-правового, інформаційного забезпечення, пов'язаного з державним управлінням інвестиційною діяльністю як потужного стимулятора розвитку ринкових відносин. Це є необхідною умовою стійкого економічного зростання та важливим пріоритетом

економічної стратегії держави у сфері державного управління інвестиціями. Успішність економічних реформ залежить від зваженої та обґрунтованої інвестиційної політики як на державному, так і регіональному рівнях.

Література

1. Захарін С.В. Державне регулювання іноземного інвестування// Фінанси України. – 2002, № 1. – С. 92-101.
 2. Москалюк Н.П. Основні засади державної інвестиційної політики// Економіка: проблеми теорії та практики. – 2002, вип. 131. – С. 170-181.
 3. Солдатенков В.В. Державне сприяння прямих іноземним інвестиціям// Економіка та держава. – 2004, № 9. – С. 32-35.
 4. Чистякова Н.М. Державне регулювання інвестиційного процесу в Україні// Фінанси України. – 2001, № 3. – С. 116-120.
-

УДК 330.342.1:336.74

Викладач Я.С. Лапчук – Дрогобицький
педагогічний університет

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ЕФЕКТИВНОСТІ ГРОШОВО-КРЕДИТНОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Розглянуто концепційні методичні підходи до оцінки ефективності грошово-кредитного регулювання в умовах трансформаційної економіки. Визначено найбільш ефективні шляхи застосування ринкових та прямих інструментів грошово-кредитного регулювання.

Lecturer Ya.S. Lapchuk – Drohobych pedagogic university

Theoretical and methodological approaches to monetary policy effectiveness evaluation

Basic methodological approaches to evaluation of monetary policy in transition economy are covered. The most effective ways of use of market and direct monetary policy instruments are defined.

Грошово-кредитне регулювання виступає одним із ключових важелів державного впливу на економічну кон'юнктуру. Особлива роль держави в трансформаційній економіці поряд з процесами грошової реформи та становленням ринкових механізмів тільки посилюють актуальність дослідження грошово-кредитного регулювання та його ефективності в умовах ринкових трансформацій. Питання грошово-кредитного регулювання є достатньо широко висвітленим в економічній літературі [1-7]. Проте, з одного боку західні дослідники розглядають дану проблематику стосовно високорозвинених економік, а з іншого боку – існує чимало прикладних досліджень стосовно вітчизняної економіки. Під цим оглядом доцільним видається більш фундаментальний огляд і узагальнення методично-концепційних підходів до оцінки ефективності грошово-кредитного регулювання та його окремих інструментів в умовах трансформаційної економіки, що і стало метою даної статті.

Грошово-кредитне регулювання дає змогу здійснювати тактичне коригування динаміки економічних процесів і в цьому напрямі досягати поставленої мети, отже, можна говорити про вимір його ефективності. Визнача-